

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 430/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 7201/2010, sp. zn. Rvp 7212/2010, sp. zn. Rvp 7213/2010, sp. zn. Rvp 7216/2010, sp. zn. Rvp 7217/2010, sp. zn. Rvp 7218/2010, sp. zn. Rvp 7219/2010, sp. zn. Rvp 7220/2010, sp. zn. Rvp 7221/2010 a sp. zn. Rvp 7252/2010, zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 CoE/197/2010-35 z 24. júna 2010, č. k. 14 CoE/221/2010-28 z 18. augusta 2010, č. k. 12 CoE/130/2010-33 z 26. mája 2010, č. k. 17 CoE/148/2010-36 z 29. júla 2010, č. k. 12 CoE/264/2010-31 z 31. augusta 2010, č. k. 12 CoE/265/2010-41 z 31. augusta 2010, č. k. 13 CoE/141/2010-37 z 22. júna 2010, č. k. 13 CoE/130/2010-40 z 22. júna 2010, č. k. 16 CoE/243/2010-23 zo 17. augusta 2010 a č. k. 16 CoE/153/2010-67 z 25. júna 2010 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 7201/2010, sp. zn. Rvp 7212/2010, sp. zn. Rvp 7213/2010, sp. zn. Rvp 7216/2010, sp. zn. Rvp 7217/2010, sp. zn. Rvp 7218/2010, sp. zn. Rvp 7219/2010, sp. zn. Rvp 7220/2010, sp. zn. Rvp

7221/2010 a sp. zn. Rvp 7252/2010 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 7201/2010.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., od m i e t a z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 4. novembra 2010, 5. novembra 2010 a 9. novembra 2010 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 CoE/197/2010-35 z 24. júna 2010, č. k. 14 CoE/221/2010-28 z 18. augusta 2010, č. k. 12 CoE/130/2010-33 z 26. mája 2010, č. k. 17 CoE/148/2010-36 z 29. júla 2010, č. k. 12 CoE/264/2010-31 z 31. augusta 2010, č. k. 12 CoE/265/2010-41 z 31. augusta 2010, č. k. 13 CoE/141/2010-37 z 22. júna 2010, č. k. 13 CoE/130/2010-40 z 22. júna 2010, č. k. 16 CoE/243/2010-23 zo 17. augusta 2010 a č. k. 16 CoE/153/2010-67 z 25. júna 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu februára 2003 až marca 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 165,97 € do 995,82 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 6 dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7201/2010), v 13 dvojtýždňových splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 7213/2010, sp. zn. Rvp 7216/2010, sp. zn. Rvp 7217/2010 a sp. zn. Rvp 7218/2010), v 4 mesačných

splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7212/2010), v 7 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7220/2010), v 8 mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 7219/2010) a v 10 mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 7221/2010 a sp. zn. Rvp 7252/2010). Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili dve po sebe idúce splátky, boli v priebehu mája 2003 až októbra 2005 notárom spísané notárske zápisnice, ktoré podpísal v príslušných zmluvách určený splnomocnený zástupca dlžníka.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7201/2010 bol 13. októbra 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica 19. novembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Banská Bystrica uznesením č. k. 3 Er/1470/2004-18 z 28. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju a zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12 CoE/197/2010-35 z 24. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7212/2010 bol 2. septembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 13. októbra 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Súdny exekútor 19. januára 2010 podal podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 14 Er/867/2005-15 z 5. mája 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE/221/2010-28 z 18. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7213/2010 bol 12. mája 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar na Hronom 21. júna 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora a na podnet súdneho exekútora z 22. decembra 2009 na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú Okresný súd Žiar na Hronom uznesením č. k. 10 Er/248/2004-16 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. O návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora z 28. októbra 2009 nerozhodoval. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12 CoE/130/2010-33 z 26. mája 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

4. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7216/2010 bol 15. júla 2003 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 9. decembra 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Lučenec uznesením sp. zn. 19 Er/1708/2003 z 24. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju a zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE/148/2010-36 z 29. júla 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

5. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7217/2010 bol 22. apríla 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 31. mája 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora a na podnet súdneho exekútora z 22. decembra 2009 na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením č. k. 10 Er/221/2004-18 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. O návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora z 28. októbra 2009 nerozhodoval. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12 CoE/264/2010-31 z 31. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

6. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7218/2010 bol 16. februára 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 31. mája 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora a na podnet súdneho exekútora z 28. decembra 2009 na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením č. k. 10 Er/69/2004-17 z 1. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. O návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora z 28. októbra 2009 nerozhodoval. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12 CoE/265/2010-41 z 31. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

7. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7219/2010 bol 22. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 21. februára 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora a na podnet súdneho exekútora z 11. januára 2010 na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp. zn. 14 Er/317/2006 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. O návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora z 28. októbra 2009 nerozhodoval. Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13 CoE/141/2010-37 z 22. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

8. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7220/2010 bol 16. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom 21. februára 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora a na podnet súdneho exekútora z 11. januára 2010 na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením č. k. 14 Er/319/2006-17 z 2. februára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. O návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora z 28. októbra 2009 nerozhodoval. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala

sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 13 CoE/130/2010-40 z 22. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

9. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7221/2010 bol 28. novembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec 22. decembra 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Súdny exekútor 18. júna 2010 podal podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 14 Er/1454/2005-13 z 23. júna 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 CoE/243/2010-23 zo 17. augusta 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

10. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 7252/2010 bol 22. septembra 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Banská Bystrica 21. októbra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. V nadväznosti na návrh sťažovateľky z 28. októbra 2009 na zmenu súdneho exekútora Okresný súd Banská Bystrica uznesením č. k. 2 Er/1320/2004-41 z 8. januára 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju a zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora. Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 CoE/153/2010-67 z 25. júna 2010 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu...“ V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „v nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania... aj práva

sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok... v zmysle Protokolu I Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu... “ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

II. 1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 7201/2010, sp. zn. Rvp 7212/2010, sp. zn. Rvp 7213/2010, sp. zn. Rvp 7216/2010, sp. zn. Rvp 7217/2010, sp. zn. Rvp 7218/2010, sp. zn. Rvp 7219/2010, sp. zn. Rvp 7220/2010, sp. zn. Rvp 7221/2010 a sp. zn. Rvp 7252/2010 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označenými uzneseniami porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Krajský súd potvrdil uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie v zásade z dôvodu, že exekúciu nemožno vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskej zápisnice, v ktorej chýbal súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

II. 2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný

súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Pokiaľ ide o vykonateľnosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu, ústavný súd poukazuje na svoj skorší nález sp. zn. I. ÚS 5/00, v ktorom konštatoval, že *„rozdiel medzi uznaním dlhu, resp. záväzku podľa hmotného práva a medzi notárskou zápisnicou obsahujúcou právny záväzok podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, teda podľa procesného práva, je v dvoch náležitostiach. Predovšetkým nemôže ísť o jednoduchý písomný právny úkon, ale o písomný právny úkon v kvalifikovanej forme, teda vo forme notárskej zápisnice. Okrem toho musí notárska zápisnica obsahovať výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku.“*. Ústavný súd taktiež uviedol, že vykonateľnosť notárskej zápisnice *„sa skúma rovnako ako pri vykonateľných rozhodnutiach podľa príslušných predpisov procesného práva, t. j. skúma sa formálna a materiálna stránka vykonateľnosti“*.

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že *„súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“*.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd ďalej uvádza, že pri rozhodovaní o obdobných veciach sťažovateľky odmietol jej sťažnosti aj z ďalšieho dôvodu, a to pre nedostatok svojej právomoci (II. ÚS 406/2010).

II. 3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľka namietala aj porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čo odôvodnila tým, že postupom exekučných súdov stratila *„právnú istotu... a aj oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie...“*.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6

ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami prvostupňových súdov dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010